

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

17 mars 2005

PROJET DE LOI

**portant des dispositions diverses relatives
aux délais, à la requête contradictoire
et à la procédure en
règlement collectif de dettes**

AMENDEMENTS

N° 9 DE MME DE MEYER

Art. 6

Insérer un 1°bis, libellé comme suit:

«1°bis au § 2, la première phrase est remplacée par la phrase suivante:

«Toutes les voies d'exécution qui tendent au paiement d'une somme d'argent et les procédures d'expulsion visées à l'article 1344ter, § 1er, sont suspendues.»».

JUSTIFICATION

La prise d'une décision d'admissibilité a une série d'effets juridiques. L'objectif est en effet que la situation du débiteur-requérant soit temporairement «gelée», ce qui permet d'examiner

Documentss précédents :

Doc51 **1309/ (2003/2004)** :

001 : Projet de loi.

002 : Avis du Conseil Supérieur de la Justice.

003 et 004: Amendements.

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

17 maart 2005

WETSONTWERP

**houdende bepalingen betreffende
de termijnen, het verzoekschrift op
tegenspraak en de procedure van
collectieve schuldenregeling**

AMENDEMENTEN

Nr. 9 VAN MEVROUW DE MEYER

Art. 6

Een punt 1°bis invoegen, luidende:

«1°bis § 2, eerste zin, wordt vervangen als volgt:

«Alle middelen van tenuitvoerlegging die strekken tot betaling van een geldsom en de procedures inzake uithuiszetting bedoeld in artikel 1344ter, § 1, worden geschorst.»».

VERANTWOORDING

Wanneer een beschikking van toelaatbaarheid wordt uitgesproken, zijn daar een aantal rechtsgevolgen aan verbonden. De bedoeling is immers dat de situatie van de schuldenaar-

Voorgaande documenten :

Doc51 **1309/ (2003/2004)** :

001 : Wetsontwerp.

002 : Advies van de Hoge Raad voor de Justitie.

003 en 004: Amendementen.

sa situation financière, en vue d'élaborer un projet de plan de règlement amiable ou, à défaut, de règlement judiciaire.

Un des effets de la décision d'admissibilité est que toutes les voies d'exécution qui tendent au paiement d'une somme d'argent sont suspendues (article 1675/7, § 2, du Code judiciaire), ce qui signifie qu'à partir de ce moment-là, aucune nouvelle saisie ne peut plus être pratiquée.

Cette suspension concerne toutefois uniquement les voies d'exécution qui tendent au paiement d'une somme d'argent. Les procédures visant à expulser un locataire se poursuivent normalement. On en arrive dès lors à une situation quelque peu singulière: si le débiteur dont la demande de règlement collectif de dettes a été déclarée admissible est provisoirement à l'abri de saisies de biens pratiquées en vue d'un recouvrement de dettes, dont le montant pourrait même éventuellement être modique (ce qui est généralement le cas), il peut, dans l'intervalle, par contre être expulsé du logement qu'il loue.

Il va sans dire que toute procédure d'expulsion est lourde de conséquences pour le débiteur requérant, lequel se voit en effet contraint de chercher un nouveau logement, de déménager, etc., ce qui, en plus de poser des problèmes pratiques, alourdit également les frais qu'il doit supporter.

Nous estimons dès lors qu'aucune raison ne justifie le maintien, dans le cadre de la suspension des procédures d'exécution, de l'exception prévue pour l'expulsion. Nous proposons par conséquent que la décision d'admissibilité entraîne aussi, à l'avenir, la suspension des procédures d'expulsion.

N° 10 DE MME DE MEYER

Art. 8

Insérer un 4°, libellé comme suit:

«4° L'article 8 est complété par un § 4, libellé comme suit:

«§ 4. Le médiateur de dettes prélève sur les montants qu'il perçoit en application du § 1er, alinéa 1er, 4°, un pécule qui est mis à la disposition du requérant et qui est au moins égal au montant protégé en application des articles 1409 à 1412. Il peut être dérogé à cette règle par convention écrite sans que le pécule puisse être inférieur aux montants visés à l'article 14 de la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale.».

verzoeker tijdelijk zou worden «bevroren». Dit laat toe dat de financiële situatie van de schuldenaar wordt onderzocht, met het oog op de uitwerking van een ontwerp van minnelijke aanzuiveringsregeling of, indien dit niet mocht lukken, een gerechtelijke aanzuiveringsregeling.

Eén van de gevolgen van de beschikking van toelaatbaarheid is de schorsing van alle middelen van tenuitvoerlegging die strekken tot betaling van een geldsom (artikel 1675/7, § 2 Ger.W.). Dit betekent dat vanaf dat ogenblik geen nieuwe beslagen meer kunnen worden gelegd.

De schorsing heeft echter enkel betrekking op middelen van tenuitvoerlegging die strekken tot betaling van een geldsom. Procedures die ertoe strekken een huurder uit te zetten gaan gewoon door. Dit leidt tot de ietwat merkwaardige situatie dat de schuldenaar wiens verzoek om een collectieve schuldenregeling toelaatbaar werd verklaard, voorlopig gespaard blijft van beslagleggingen op goederen voor de invordering van schulden, die eventueel zelfs van een gering bedrag kunnen zijn (meestal is dit zelfs het geval), maar intussen wel uit zijn huurwoning kan worden gezet.

Het spreekt voor zich dat het verloop van een procedure tot uithuiszetting vergaande gevolgen heeft voor de schuldenaarverzoeker. Hij moet een nieuw onderkomen zoeken, verhuizen, enz. Dit brengt niet alleen vele praktische problemen met zich, maar doet ook nog eens de kosten oplopen.

Wij zien dan ook geen redenen om in het kader van de schorsing van de procedures van tenuitvoerlegging een uitzondering te weerhouden voor de uithuiszetting. Voorgesteld wordt dat de beschikking van toelaatbaarheid voortaan ook voor gevolg zou hebben dat ook de procedures inzake uithuiszetting worden geschorst.

Nr. 10 VAN MEVROUW DE MEYER

Art. 8

Een punt 4° invoegen, luidende:

4° Het artikel wordt aangevuld met een § 4, luidende:

«§ 4. De schuldbemiddelaar stelt uit de bedragen die hij ontvangt bij toepassing van § 1, eerste lid, 4°, een leefgeld ter beschikking van de verzoeker dat ten minste gelijk is aan het bedrag dat bij toepassing van de artikelen 1409 tot 1412 beschermd wordt. Hiervan kan afgeweken worden bij schriftelijke overeenkomst zonder dat het leefgeld minder mag bedragen dan de bedragen bedoeld in artikel 14 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.».

JUSTIFICATION

Si le juge déclare admissible une demande de règlement collectif de dettes, cette décision a notamment pour effet que les débiteurs du requérant doivent effectuer tout paiement dans les mains du médiateur de dettes, à dater de la réception de la décision d'admissibilité. Le débiteur ne perçoit donc plus ses revenus en mains propres. Pour lui garantir des moyens d'existence suffisants, le médiateur de dettes met à la disposition du requérant un «pécule» qu'il prélève sur les fonds qu'il a perçus.

La loi actuelle ne précise pas le montant de ce «pécule». On peut certes se référer à l'objet général du règlement collectif de dettes, qui est formulé à l'article 1675/3, alinéa 3, du Code judiciaire. Cette disposition précise que le règlement collectif de dettes doit garantir au débiteur ainsi qu'à sa famille, qu'ils pourront mener une vie conforme à la dignité humaine.

Il est à noter que, dans la pratique, il s'agit parfois de montants dérisoires qui sont nettement inférieurs à ceux alloués dans notre pays au titre de minimum de moyens d'existence ou de revenu d'intégration (par exemple: 210 euros pour deux semaines, pour un ménage avec deux enfants).

Force est dès lors de constater que la procédure visant à offrir une solution aux personnes dont la situation financière est sans issue, permet d'octroyer à ces personnes un montant inférieur à celui que le législateur juge nécessaire pour survivre.

Nous proposons dès lors de rectifier sur ce point la loi sur le règlement collectif de dettes. Le médiateur de dettes sera désormais tenu de mettre à la disposition du requérant un pécule garanti qui sera au moins égal au montant protégé contre la saisie et la cession. Cette modification est logique car le requérant percevrait également ces revenus si, à défaut de règlement collectif de dettes, sa rémunération faisait l'objet d'une saisie ou d'une cession. Il ne semble pas logique de décourager le débiteur qui a pris l'initiative d'un règlement collectif de dettes en aggravant encore, d'emblée, son état de pauvreté. Nous prévoyons une exception pour les cas où le débiteur accepte, par écrit, qu'il soit dérogé à cette règle et où, par exemple, le médiateur de dettes paie une partie des dépenses courantes. Mais dans ce cas également, le revenu d'intégration garanti doit être préservé.

Il est à noter que, lorsque cela s'avère nécessaire à la réussite de la procédure, le débiteur peut permettre, dans le cadre d'un plan de règlement amiable, que le montant payé excède le montant cessible normal et que le juge puisse, par une décision motivée, déroger aux règles relatives à la protection contre les saisies dans le cadre d'un règlement judiciaire.

VERANTWOORDING

Wanneer de rechter een verzoek om collectieve schuldenregeling toelaatbaar verklaart, heeft dit onder meer voor gevolg dat de schuldenaars van de verzoeker, vanaf de ontvangst van de beschikking van toelaatbaarheid, iedere betaling in handen van de schuldbemiddelaar moeten doen. De schuldenaar ontvangt zijn inkomsten dus niet meer in eigen handen. Om de schuldenaar voldoende middelen van bestaan te verzekeren, stelt de schuldbemiddelaar een «leefgeld» ter beschikking van de schuldenaar, uit de middelen die hij heeft ontvangen.

De huidige wet bepaalt niet hoe groot dit bedrag van het «leefgeld» moet zijn. Men kan wel verwijzen naar de algemene doelstelling van de collectieve schuldenregeling, zoals geformuleerd in artikel 1675/3, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek. Die bepaling stelt dat de collectieve schuldenregeling moet waarborgen dat de schuldenaar en zijn gezin een menswaardig leven kunnen leiden.

Merkwaardig is dat in de praktijk soms zeer lage bedragen worden uitgekeerd, die soms zelfs beduidend lager liggen dan de bedragen die in ons land als leefloon worden toegekend (bijvoorbeeld: 210 euro per twee weken voor een echtpaar met twee kinderen).

Men moet bijgevolg vaststellen dat een procedure die erop gericht is om een uitweg te bieden aan mensen die zich in een uitzichtloze financiële situatie bevinden, toelaat om deze mensen een lager bedrag toe te kennen dat wat de wetgever noodzakelijk beschouwt om te overleven.

Om die reden stellen wij voor de wet op de collectieve schuldenregeling op dit punt te corrigeren. Voortaan zal de schuldbemiddelaar uit de bedragen die hij van de schuldenaars van de verzoeker ontvangt een leefgeld ter beschikking stellen dat ten minste gelijk is aan het bedrag dat tegen beslag en overdracht beschermd is. Dit is logisch, omdat de verzoeker die inkomsten ook zou genieten indien er, bij afwezigheid van een collectieve schuldenregeling, een beslag op zijn inkomen zou worden gelegd of een overdracht daarvan zou worden uitgevoerd. Het lijkt niet logisch om de schuldenaar, die het initiatief voor een collectieve schuldenregeling heeft genomen, te ontmoedigen door hem al onmiddellijk verder in de armoede te storten. Wij maken uitzondering voor de gevallen waarbij de schuldenaar bij schriftelijke overeenkomst toestaat hiervan af te wijken, en waarbij de schuldbemiddelaar bijvoorbeeld een deel van de lopende uitgaven van de schuldenaar betaalt. Maar ook in dat geval mag geen afbreuk worden gedaan aan het gewaarborgde leefloon.

Er zij opgemerkt dat, wanneer dit noodzakelijk is voor het welslagen van de procedure, de schuldenaar in het kader van een minnelijke aanzuiveringsregeling kan toestaan dat meer betaald wordt dan wat normaal beslagbaar is en dat de rechter bij gemotiveerde beslissing kan afwijken van de regels inzake bescherming tegen beslag in het kader van een gerechtelijke aanzuiveringsregeling.

N° 11 DE MME DE MEYER

Art. 9

Insérer un 1°bis, libellé comme suit:

«1°bis Le § 2 est complété comme suit:

«Le projet précise la durée du plan de règlement amiable, celle-ci ne pouvant excéder sept ans.».

JUSTIFICATION

Dans la phase judiciaire du règlement collectif de dettes, le législateur a estimé souhaitable que la durée du plan de règlement soit limitée à cinq ans maximum. On a, en effet, estimé qu'un délai de cinq ans était suffisant pour s'assurer de la réelle volonté du débiteur de faire un effort sérieux (rapport Moors, DOC 1073/11, 1996-1997, p. 70).

Le plan de règlement amiable ne prévoit toutefois rien à cet égard. Les parties peuvent librement convenir de la durée du plan en question. Dans la pratique, cela signifie que le médiateur de dettes fixe la durée du plan lorsqu'il en dresse le projet. Il s'ensuit que, dans certains projets de plan de règlement amiable, l'on est parfois confronté à des délais très divergents. Certains de ces délais (par exemple, quinze ans) n'offrent d'ailleurs pas de solution au débiteur pour redresser sa situation financière dans un délai raisonnable.

En vue d'assurer la sécurité juridique et afin d'exclure des plans de règlement exagérément longs, il paraît opportun de fixer une durée maximale dans la loi. Nous proposons également, en l'occurrence, d'imposer une durée maximale de sept ans.

N° 12 DE MME DE MEYER

Art. 13

Dans le texte néerlandais de l'article 1675/13bis proposé, remplacer les mots «kan in dergelijk geval uitspraak doen» par les mots «doet in dergelijk geval uitspraak».

JUSTIFICATION

Il s'agit d'une correction d'ordre linguistique. Le texte néerlandais de la disposition proposée donne l'impression que le juge a la possibilité de prononcer ou non la remise totale des

Nr. 11 VAN MEVROUW DE MEYER

Art. 9

Een punt 1°bis invoegen, luidende:

«1°bis § 2 wordt aangevuld als volgt:

«Het ontwerp geeft de looptijd van de minnelijke aanzuiveringsregeling, aan die niet langer mag zijn dan zeven jaar.».

VERANTWOORDING

In de gerechtelijke fase van de collectieve schuldenregeling heeft de wetgever het wenselijk geoordeeld dat de duur van de aanzuiveringsregeling onderworpen zou zijn aan een maximum van vijf jaar. Men meende immers dat vijf jaar volstaat om na te gaan of de schuldenaar werkelijk bereid is om een ernstige inspanning te doen (verslag Moors, *Parl. St.*, Kamer, 1996-1997, nr. 1073/11, blz. 70).

In de minnelijke aanzuiveringsregeling wordt daarover echter niets bepaald. Daar kunnen de partijen de duurtijd vrij overeenkomen. In werkelijkheid betekent dit dat de schuldbemiddelaar de duurtijd vaststelt, wanneer hij een ontwerp van aanzuiveringsregeling opstelt. Gevolg is dat men soms zeer uiteenlopende termijnen aantreft in ontwerpen van minnelijke aanzuiveringsregeling. Sommige daarvan zijn trouwens niet van aard om de schuldenaar binnen een redelijke termijn uitzicht te bieden op een herstel van zijn financiële toestand (bijvoorbeeld 15 jaar).

Met het oog op de rechtszekerheid en ten einde overdreven lange aanzuiveringsregelingen uit te sluiten lijkt het gepast dat in de wet een maximum duur wordt vastgesteld. Wij stellen voor ook hier een maximumduur van zeven jaar op te leggen.

Nr. 12 VAN MEVROUW DE MEYER

Art. 13

In de Nederlandse tekst van het ontworpen artikel 1675/13bis de woorden «kan in dergelijk geval uitspraak doen» vervangen door «doet in dergelijk geval uitspraak».

VERANTWOORDING

Het betreft een taalkundige correctie. De Nederlandse tekst van de voorgestelde bepaling geeft de indruk dat de rechter de mogelijkheid heeft om al dan niet over de totale kwijtschelding

dettes. Ne pas se prononcer reviendrait naturellement à commettre un déni de justice, ce qui ne peut bien entendu pas être la volonté du législateur. Dès que le médiateur de dettes a formulé une proposition de remise totale, le juge doit se prononcer sur celle-ci et accorder ou non la remise totale.

N° 13 DE MME DE MEYER

Art. 15bis (nouveau)

Insérer un article 15bis, libellé comme suit:

«Art. 15bis. — À l'article 1675/15, du même Code, inséré par la même loi, sont apportées les modifications suivantes:

1. Au § 1er, alinéa 1er, le 2° est remplacé par la disposition suivante:

«2° soit ne respecte pas ses obligations, sans que surviennent des faits nouveaux justifiant l'adaptation ou la révision du plan»;

2. Dans le § 1er, l'alinéa suivant est inséré entre les alinéas 1er et 2:

«De la même manière, le débiteur peut demander la révocation de la décision d'admissibilité ou du plan de règlement amiable ou judiciaire lorsqu'il souhaite ne plus bénéficier de la procédure de règlement collectif de dettes.».

JUSTIFICATION

1. L'article 1675/15 règle la possibilité de révoquer la décision d'admissibilité, le plan de règlement amiable ou le plan de règlement judiciaire. Si le 2° mentionne le cas où débiteur ne respecte pas ses obligations, la modification proposée vise à clarifier, dans le texte, que le non-respect, par le débiteur, de ses obligations, ne peut résulter de faits nouveaux justifiant l'adaptation ou la révision du plan, ceci étant d'ailleurs plus conforme à l'objectif initialement poursuivi par le législateur. Lorsque, par exemple, la perte de revenus empêche l'exécution d'un plan, ce dernier doit être adapté et non révoqué.

2. Il arrive parfois que les attentes des débiteurs qui s'engagent dans un règlement collectif de dettes ne correspondent pas du tout à la réalité pratique, et qu'ils souhaitent dès lors ne plus bénéficier de la procédure de règlement collectif de dettes. Or, il n'est pas indiqué clairement quelle procédure ils doivent suivre dans ce cas précis, et, si la loi prévoit bien la révocation de la procédure, elle ne la prévoit toutefois qu'en cas de com-

uitspraak te doen. Geen uitspraak doen zou uiteraard neerkomen op rechtsweigeren, wat uiteraard niet de bedoeling kan zijn. Zodra de schuldbemiddelaar een voorstel tot totale kwijtschelding heeft geformuleerd, moet de rechter zich daarover uitspreken en de totale kwijtschelding al dan niet toekennen.

Nr. 13 VAN MEVROUW DE MEYER

Art. 15bis (nieuw)

Een artikel 15bis invoegen, luidende:

«Art. 15bis. — In artikel 1675/15 van hetzelfde Wetboek, ingevoegd door dezelfde wet, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1. In § 1, eerste lid, wordt het 2° vervangen als volgt:

«2° hetzij zijn verplichtingen niet nakomt, zonder dat zich nieuwe feiten voordoen die de aanpassing of herziening van de regeling rechtvaardigen»;

2. In § 1 wordt tussen het eerste en het tweede lid een nieuw lid ingevoegd, luidende:

«Op dezelfde wijze kan de schuldenaar om de herroeping van de beschikking van toelaatbaarheid of van de minnelijke of gerechtelijke aanzuiveringsregeling verzoeken, wanneer hij uit de procedure van collectieve schuldenregeling wenst te stappen.».

VERANTWOORDING

1. Artikel 1675/15 regelt de mogelijkheid tot herroeping van de beschikking van toelaatbaarheid of de minnelijke of gerechtelijke aanzuiveringsregeling. Het 2° vermeldt het geval waarin de schuldenaar zijn verplichtingen niet nakomt. De voorgestelde tekstwijziging beoogt te verduidelijken dat het niet-nakomen van een verplichting geen gevolg mag zijn van een nieuw feit die de aanpassing van of herziening van de regeling rechtvaardigt. Zulks stemt overigens overeen met de oorspronkelijke bedoeling van de wetgever. Wanneer bijvoorbeeld inkomensverlies de uitvoering van de regeling verhindert, dient te worden overgegaan tot een aanpassing van de regeling, niet tot de herroeping ervan.

2. Het gebeurt soms dat een schuldenaar in een collectieve schuldenregeling stapt met geheel andere verwachtingen dan wat uit de praktijk blijkt. Na enige tijd wil hij dan ook uit de collectieve schuldenregeling stappen. Het is echter niet duidelijk hoe dat moet gebeuren. Weliswaar voorziet de wet in een herroeping van de procedure, maar ze vermeldt slechts bepaalde gevallen van wanprestatie door de schuldenaar. Het lijkt weinig

portement fautif de la part du débiteur. Toutefois, il est peu sensé d'inciter le débiteur à ne pas respecter son plan de règlement afin, précisément, d'en provoquer la révocation.

Nous proposons que le débiteur puisse désormais demander la révocation de son plan de règlement lorsqu'il souhaitera ne plus bénéficier de la procédure de règlement collectif de dettes. La révocation s'effectuera dans ce cas de la même manière que lorsqu'elle émane du médiateur de dettes ou d'un créancier, et le débiteur devra dès lors déposer ou expédier au greffe une simple déclaration écrite. Ensuite, le greffier invitera le débiteur et le créancier à comparaître à la date fixée. Il s'avère également souhaitable en effet d'entendre les parties avant de décider une telle révocation.

N° 14 de MME DE MEYER

Art. 17bis (nouveau)

Insérer un article 17bis, libellé comme suit:

«Art. 17bis. — L'article 1675/17, § 2, alinéa 2, du même Code, inséré par la loi du 5 juillet 1998, est complété par la phrase suivante:

«Par dérogation à l'article 971, dernier alinéa, le juge désigne d'office un nouveau médiateur de dettes dans le jugement accordant la récusation.»».

JUSTIFICATION

Le présent amendement porte sur une correction purement technique. L'article 1675/17, § 2, alinéa 2, du Code judiciaire traite de la récusation du médiateur de dettes. En ce qui concerne la procédure à suivre, il renvoie aux dispositions relatives à la récusation de l'expert (articles 970 et 971 du Code judiciaire). Le dernier alinéa de l'article 971 précise toutefois qu'en cas de récusation, le juge nomme d'office un nouvel expert, à moins que, lors du jugement, les parties ne soient convenues de ce choix. Dans le règlement collectif de dettes, on applique toutefois le principe selon lequel seul le juge nomme le médiateur de dettes. Le texte est dès lors clarifié dans ce sens.

zinnig om de schuldenaar ertoe aan te zetten de aanzuiveringsregeling te overtreden, ten einde een herroeping uit te lokken.

Ingevolge ons voorstel zal de schuldenaar om een herroeping kunnen verzoeken wanneer hij uit de procedure van collectieve schuldenregeling wenst te stappen. Die herroeping gebeurt op dezelfde wijze als wanneer zij uitgaat van de schuldbemiddelaar of van een schuldeiser. De schuldenaar dient dus een eenvoudige schriftelijke verklaring neer te leggen op de griffie of aan de griffie te verzenden. De griffier zal dan de schuldenaar en de schuldeiser uitnodigen voor de zitting op de vastgestelde datum. Het lijkt inderdaad wenselijk dat ook in dit geval de partijen worden gehoord alvorens tot de herroeping wordt beslist.

Nr. 14 VAN MEVROUW DE MEYER

Art. 17bis (nieuw)

Een artikel 17bis invoegen, luidende:

«Art. 17bis. — In artikel 1675/17, § 2, van hetzelfde Wetboek, ingevoegd door de wet van 5 juli 1998, wordt het tweede lid aangevuld met de volgende zin:

«In afwijking van het laatste lid van artikel 971 stelt de rechter in het vonnis dat de wraking toestaat ambtshalve een nieuwe schuldbemiddelaar aan.»».

VERANTWOORDING

Dit amendement betreft een louter technische correctie. Artikel 1675/17, § 2, tweede lid van het Gerechtelijk Wetboek handelt over de wraking van de schuldenaar. Voor de procedure die moet worden gevolgd wordt verwezen naar de bepalingen inzake de wraking van de deskundige (artikelen 970 en 971 Ger.W.). Het laatste lid van artikel 971 stelt evenwel dat in geval van wraking de rechter ambtshalve een nieuwe deskundige aanstelt, tenzij de partijen op het ogenblik van het vonnis overeengekomen zijn over de keuze van een nieuwe deskundige. In de collectieve schuldenregeling geldt echter het principe dat enkel de rechter de schuldbemiddelaar aanstelt. De tekst wordt dan ook in die zin verduidelijkt.

Magda DE MEYER (sp.a-spirit)